

Sygn. akt III AUz 349/13

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Daria Stanek (spr.)

Sędziowie: SA Grażyna Czyżak

SA Aleksandra Urban

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2013 r. w Gdańsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy J. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o wyrównanie emerytury

na skutek zażalenia J. W.

na postanowienie Sądu Okręgowego we Włocławku – IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 22 sierpnia 2013 r. w sprawie IV U 593/13

postanawia:

oddalić zażalenie.

Sygn. akt III AUz 349/13

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 22 sierpnia 2013 r. w sprawie IV U 593/13 Sąd Okręgowy we Włocławku – IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych uznał się niewłaściwym rzeczowo do rozpoznania sprawy w sprawie nowego wniosku o przeliczenie emerytury i w tym zakresie przekazał sprawę zgodnie z właściwością rzeczową i miejscową do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T..

W uzasadnieniu orzeczenia Sąd I instancji wskazał, że w dniu 14 czerwca 2013 r. wpłynęło do Sądu Okręgowego we Włocławku pismo, w którym wnioskodawczyni zaskarżyła Zakład Ubezpieczeń Społecznych o krzywdzące przyznanie jej emerytury

dnia 20 czerwca 2005 r. Z załączonej decyzji z dnia 11 maja 2013 r. wynika, że dokonano jej przeliczenia emerytury od daty złożenia wniosku. Z tą decyzją wnioskodawczyni zgadza się. Sąd zwrócił się do niej o sprecyzowanie treści pisma pod rygorem uznania w braku pisma,

że stanowi ono nowy wniosek o przeliczenie emerytury. W zakresie tego wniosku nie toczyło się postępowanie przed organem rentowym, a więc nie wydano żadnej decyzji w tej kwestii. Zgodnie z art. 477⁸ § 1 k.p.c. w związku z art. 477⁹ § 1 i 4 Sąd Okręgowy właściwy jest

do rozpoznawania spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych do rozpoznania, których nie jest uprawniony Sąd Rejonowy, przy czym chodzi tu o odwołania od decyzji organów rentowych lub bezczynność organu rentowego polegającą na niewydaniu decyzji. W związku

z powyższym Sąd Okręgowy nie jest właściwy do rozpoznania sprawy o przeliczenie wysokości emerytury. Zobowiązany do jej rozpoznania jest Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. – zgodnie z art. 68 i art. 83 ust. 1 ustawy z dnia

13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 r., Nr 205, poz. 1585 ze zm.).

Wnioskodawczyni w zażaleniu na powyższe orzeczenie wskazała, że zaskarża Zakład Ubezpieczeń Społecznych o krzywdzące wypłacanie jej emerytury w zaniżonej wysokości

w latach 2005-2013 wraz z odsetkami. Świadczenie wynosiło brutto 563 zł i w takiej wysokości było wypłacana do końca kwietnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie J. W. nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie wnioskodawczyni w piśmie z dnia 13 czerwca 2013 r. (data nadania w Urzędzie Pocztowym) zaskarżyła Zakład Ubezpieczeń Społecznych o krzywdzące wypłacanie jej w zaniżonej wysokości emerytury w latach 2005-2013 wraz z odsetkami.

Z kserokopii dołączonych do ww. pisma wynika, że decyzją z dnia 20 czerwca 2005 r. pozwany przyznał jej prawo do emerytury od dnia 29 kwietnia 2005 r. w wysokości 562,58 zł brutto. Decyzją z dnia 11 maja 2013 r. organ rentowy przeliczył jej emeryturę od 1 marca 2013 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Ubezpieczona w odpowiedzi na zobowiązanie Sądu I instancji wskazała, że zgadza się z decyzją z dnia 11 maja 2013 r.

Charakterystyczną cechą spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych jest to, że w pierwszej kolejności rozpoznawane są przez właściwy organ rentowy. Wskazuje na to treść art. 476 § 2 k.p.c., zgodnie z którym przez sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych rozumie się sprawy, w których wniesiono odwołanie od decyzji organów rentowych, dotyczących m.in. ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia rodzinnego. Mamy

tu zatem do czynienia z tzw. warunkową niedopuszczalnością drogi sądowej – tj. z sytuacją, w której Sąd nie może rozpoznać sprawy bez uprzedniego wyczerpania postępowania przedsądowego (jak w niniejszej sprawie - postępowania przed organem rentowym). Zasadniczo, zgodnie z art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c., w takim przypadku należy odrzucić pozew, przy czym w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych – zgodnie z art. 464 § 1 k.p.c. - odrzucenie pozwu nie może nastąpić z powodu niedopuszczalności drogi sądowej, gdy do rozpoznania sprawy właściwy jest inny organ. W tym wypadku sąd przekaże mu sprawę.

Art. 477⁹ § 1 k.p.c. stanowi, że odwołania od decyzji organów rentowych wnosi się na piśmie do organu, który wydał decyzję, lub do protokołu sporządzonego przez ten organ, w terminie miesiąca od doręczenia odpisu decyzji. Zgodnie z art. 477⁹ § 2 k.p.c. organ rentowy, o którym mowa w § 1, przekazuje niezwłocznie odwołanie wraz z aktami sprawy

do sądu z zachowaniem przepisów odrębnych. Organ ten, jeżeli uzna odwołanie w całości za słuszne, może zmienić lub uchylić zaskarżoną decyzję. W tym wypadku odwołaniu nie nadaje się dalszego biegu.

Powyższa regulacja w sposób jednoznaczny wskazuje, że postępowanie cywilne w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wszczynane jest wniesieniem przez ubezpieczonego odwołania od decyzji organu rentowego lub odwołania w razie niewydania przez organ rentowy decyzji w terminie 2 miesięcy od zgłoszenia roszczenia.

W orzecznictwie przyjmuje się, że dochodzenie przed sądem prawa do świadczenia

z ubezpieczenia społecznego, które nie było przedmiotem decyzji organu rentowego, jest niedopuszczalne (z wyjątkiem przewidzianym w art. 477⁹ § 4 k.p.c.), a treść decyzji, od której wniesiono odwołanie, wyznacza przedmiot i zakres rozpoznania oraz orzeczenia sądu (tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 1999 r., II UZ 52/99, OSNP 2000, Nr 15, poz. 601; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 1999 r., II UKN 204/99, OSNP 2001, Nr 5, poz. 169).

Zatem w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy prawidłowo stwierdził swoją niewłaściwość i sprawę J. W. w sprawie nowego wniosku o przeliczenie emerytury przekazał do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T..

Skarżąca w zażaleniu nie odniosła się do treści zaskarżonego orzeczenia powtarzając swoje twierdzenia wskazane w piśmie z dnia 13 czerwca 2013 r.

Mając na względzie powyższe Sąd Apelacyjny na podstawie art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 385 k.p.c. zażalenie skarżącej oddalił.